

„უკულუვარის წავკრი“

F-925

მუწა-მოსამსხურეთა სართო კრბაზე მოხსენებით
გამოვიდა

კროწაკვპირის წარმოვადგემილი

— ამხანაგებო, — განაქხადა მან, — ზედგებთო იმაზე
ლაპარაკი, თუ რა დიდი მნიშვნელობა აქვს კავშირს მუ-

შა-მოსამსხურეთათვის. კავშირის უმუშევარი წვერი
უფრო ადვილათ მოეწყობა სამსახურში, ვიდრე არა-
წვერი. კავშირი ყოველთვის დაიკავს თავისი წვერებთა
ინტერესებს. დარაზმული კავშირითა როგებო, ჩვენი რეს-
(გაგრძელება მორე გვერდზე)

ბუბოლეების მაგარი კედელია... ერთი სიტყვით, ყველა მუშა-მოსამსახურე უნდა იყოს კავშირის წევრი.
 მაგრამ კავშირის წევრობა იმას ნიშნავს, რომ დროულად უნდა იხადოთ კავშირის გადასახადები.

კავშირის წინაგარეზე მეტი წევრი დავალიანბულია რამდენიმე თვეების გადასახადით. აუცილებლად უნდა დაპყრობოთ თქვენი დავალანება და ამიერიდან სისტემატურად უნდა იხადოთ გადასახადი. ჩვენი ლოზუნგია:— ერთი ერთი მუშა-მოსამსახურე არ უნდა დარჩეს კავშირის გარეშე. ყოველი კავშირის წევრი დროულად უნდა იხადოს გადასახადს... (ტაშე).

ღაფღაფე სალაროს წარმომადგენელი

— ამხანაგებო, ვინ არ იცის, თუ უღარესად რა დადი მიმწერლობა აქვს დაშლევე სალაროს. ვის არ მოგიბოლიათ მისგან დახმარება?!. ყველას. დამწვეფი სალოთოა, რაც არის, თორემ იგი რომ არ იყო, ის ვეგანებნობა მუშა-მოსამსახურეთა ცხოვრება? ადაინანის ცხოვრებაში ხშირია: სკედილი, დაბადები, ავითმყოფობა და წამლობა. აი, ასეთ გაჭირვების რიგს დამწვეფი სალოთო თქვენიანდ არის, როგორც კარგი ვახტა. ამიტომ, ამხანაგებო, ყველა თქვენგანი უნდა გახდეთ მისი წევრი... (ტაშე).

საუბრითმეტო სალაროს წარმომადგენელი

— რა თქმა უნდა, ამხანაგებო, დახლევვა კარგია; იმაზე მეტი არავის შედის, მაგრამ საერთაერთო სალოთოც არ არის მასზე ნაკლები. გამოკლებება გვეულებნება, რომ საერთაერთო დახმარე სალოთო პირადამირ მისწრებაა მუშა-მოსამსახურეთათვის. იგი აბეგული ნამდვილ სოციალიზმის პრინციპებზე, ე. ა. ერთმანეთის დახმარების საფუძველზე. გაჭირვების დროს თქვენ სხვიე უნდა სალოთოდან, რასაკარგვლია, თუ კი თქვანი შიკ, გამოკლებათ ფულს და შეხლევ რამდენიმე თვის განმავლობაში გადაიხადოთ. აი, ამიტომ ყველა თქვენგანი უნდა გახდეს მისი წევრი... (ტაშე).

რამედასის რწმუნებული

— ამხანაგებო, ჩვენი საუკუნე არის თმების და რევიოლოუციების საუკუნე. მსოფლიო მნიშვნელობის ამბები ხდება. ცხოვრების ვარდაქმნა ახალ ყიდაზე, ბერის მსხვერპლს თხოვლობს. ამისათვის ჩვენ უნდა უფლა ვიყოთ. ჩვენ არ უნდა დავიშოვოთ ვარდები დი მებრძოლთათვის, რომლებიც იბრძვიან ახალი ცხოვრების შესაქმნელად. ყველა შეგნებული მოქალაქე უნდა იყოს რევიოლასის წევრი. მე სოფლი დარწმუნებული ვარ, რომ თქვენში ერთიკ არ გამოთვლება ისეთი. შეუგნებელი პირივნება, რომელიც არ ჩაწევროს „რევიდემში“ და მით არ მოიხადოს თავისი მოქალაქეობრივი მოვალეობა... (ტაშე).

„აპიო-ქიმის“ წარმომადგენელი

— ამხანაგებო, ალბათ თქვენ თვალყურს აღევნებთ ჩემბრელების და მსოფლიო იმპერიალიზმის მხადებად იმისათვის... ალბათ, თქვენ, ისიც გეკოდინებათ, რომ იმი აუცილებელია და ამ თმში სულ სხვა ტინიციით იქნება ბრძოლა.

დღეს საზიბრო ცხოვრებაში ყველაზე უფრო მნიშვნელოვანი განსა, ე. ა. ქიმი. ჩვენი მტერი სწორით ამას აქვს კვან განსაკუთრებით ყურადღებას... მართალია, იქინი ჩვენზე უფრო მდიდარია ფულთით, მაგრამ, სამავიციროთ, დარიზინი არიან იმით, რითაც ჩვენ ვართ მდიდარი, ე. ა. ხალხის თანავარძობით და სიყვარულით. ეს მოთავა...

პო-და იმას მოვახსენებდით, რომ ყველა მოქალაქემ ხელი უნდა შეუწყოს ჩვენში „ავიო-ქიმის“ საზოგადოებას“, რომ ამ უკანასკნელმა შეარსულოს მშობიელი მასების სამსახური. ეს კი გამოიხატება იმაში, რომ ყველა თქვენთავანი უნდა გახდეს „ავიო-ქიმის“ საზოგადოების წევრი... (ტაშე).

წარმომადგენელი

— ლინნმა სთქვა, რომ „ფრანკურის“ ჩვეულებულიცაა ათი წლის თავზე, ჩვენში არც ერთი წერა-კითხვის უცოდინარი არ უნდა დარჩეს...
 რას ნიშნავს ეს, ამხანაგებო?!.
 ეს იმას ნიშნავს, რომ წერა-კითხვა ყველამ უნდა იცოდეს.

მათილია, ათი წელი უკვე გავიდა, მაგრამ არა უნდას...—მოკრე ათი წინ გველდა და მაშინისთვის კი აუცილებლად უნდა შეეფარებოთ ბელლის სიტყვა.

აქ ბევირ იმპარატორს სხვადასხვა ორატორებთან ყვილა მართალ ამბობდა... მეტივე ყველადფერი ამბით იაკიკლის, თუ ჩვენ წერა-კითხვის უცოდინარი ხალხი გვეყოლებოდა...

ამიტომ, ამხანაგებო, ყველა შეგნებული მუშა-მოსამსახური, მოქალაქე და აგრეთვე სპეც-გამგებებიც უნდა გახდეთ წერკუმის წევრებო... (ტაშე).

„საბარდოსი მავთუნი“ მემობარკი

— მოქალაქეო, წარმომადგენელ თქვენი თავი მკვდრებათ და თქვენი იბოლი ბავშვები—ქუჩაში, ისიც ასეთ ზამთარში... ამაზე მეტი საზინებლბა იქნება?!. რი იცის რა ვერია ივარგება მათში? პატრონობა რომ ვაუწყობით, ისიცოქ მოქალაქეები იქნებიან ცხოვრებაში და სხვა... ამიტომ ჩაწევრეთ „საბარდოსი მავთუნი“ მემობარკთა საზოგადოება...—მი და გახდით მისი დირექტული წევრა, რითაც მოიხდით თავის მოვალეობას... (ტაშე).

კლუბის წარმომადგენელი

— ამხანაგებო, კლუ და ლამეში ოცდართი საათია; აქედან 8—7—6 ვემეშობო; დანარჩენი საათები თავისუფალი ვავსებ. ნუ, პივიდეთ 7—8 საათი ძილი (სორბა ასეთია); კილევ სკამით დრო ჩრება.

რა უნდა ვუყოთ ამას?
 როგორ ვავტარებთ და დეხმარჯობთ იგი?!.
 ზოგი იტყვის:—სარდაფში, ზოგი—ხეტიალში, ზოგი—თამბაშოში, ზოგი რას და ზოგი რას... მაგრამ ამ ასე არ არის.

მუშაობისა და ძილის ვარდა საათები ჩვენ უნდა ვავტარებოთ კლუბში.

ამიტომ, ამხანაგებო, ყველა თქვენგანი უნდა იყოს კლუბის წევრი. თუ აქამდი არ ყოფილხართ კლუბში წევრი, ცხადია, ამიერიდან ყველა უნდა გახდეთ... (ტაშე)

„საორტის“ წარმომადგენელი

— ამხანაგებო, ეს არ ვაგვიგინათ, რომ „ჯანმრთელ სბეულში“ ჯანმრთელი სელოა“. „ჯანმრთელობა ყველაზე ძვირფასია... და ასეთები. საორტი არის იგივე ჯანმრთელობა. ვისაც ვინდობ „ჯანმრთელობა და სიკეთელები, ჩაწევრებით ჩვენს კავშირში; ვისაც არა და... თუ რა მინდვლებათ... (ტაშე)“.

„საშაშვარკოსი ფონდის“ რწმუნებული

— ამხანაგებო, მე ვარ „შუშვევარია ფონდი“-ს წარმომადგენელი. (კრება გამოფიზილდება და მოხსენიებს განსაკუთრებულ ყურადღებით უსმენს). ვის აო მოელის უმუშევრობა არავის. არც ერთი თქვენგანი აია ხარით დახლევული, რომ დღეს თუ ხვალ თუ მეტივე და მერზე უმუშევრათ არ დარჩებით. ყველაფერი კაცის თავზე მოსალოდნელია. თუ თქვენ უმუშევრია ვახდით, მაშინ მშვიდობით ყველადფერი... ამიტომ თქვენ უნდა თავისი წყლობი გაიღოთ და გახდეთ წევრი „შუშვევართა ფონდი“-სა (ტაშე... სმება:—„მართალია, მართალი“).

ი-ი.

ეს იყო ყველაზე უფრო გულწრფელი და ექსტრაინო ტაშე.

ზ უ რ ნ ა ე უ ზ ე ლ ა თ

საქართველო
საბჭოთაო რევოლუციის

ყველაფერს მოელოდა ვასო ლალიაშვილი, მაგრამ თუ მგლებლის წინაშე მოუხდებოდა მოხსენების გაკეთება ეს კი არ იცოდა.

იქნებოდა ასე ღამის პირველი საათი აგრეთვემის განთქმული ორატორია — ვასო ლალიაშვილი სამი მეზურნის თანხლებით ფეხით მოდიოდა დასუბურებულ ტრიფონისა არხში თოვლი, ქარი ხაზინელი სიკვდილ ბნელი ღამე სიულს უჩუბთავდა ამ ოთხ მეზურნისებულ მგზავრს.

აღბათ მკითხველს გაუკვირდა:—სად ორატორია! სად ტრიფონის არხი?

საქართველო პატარა განმარტება: ს. ზარბაზნის მიერ გააკეთა ვასომ მოხსენება. კრებამ მიიღო სათანადო რეზოლუცია და ადგილობრივ ადამიანის მიხედვით ვასო ვანშაშვილ პიპიატიეს (ზურნაც იყო). კარგა ხნის შემდეგ, ვასო წამოდგა და რიხით განაცხადა: „ჩემ მოვალეობას ვერ ვუღალატებ.—ნელავე მივდივარ ს. ვა-შლიანში. უკან-უღად მოხსენიება უნდა გაკეთო?“

ფორიათარმა ხეყნა-მუღარამ ვერ გაუკეთა; გატაცებული მოხსენებელი ვერ დააგრძელეს, რომ ღამის თორმეტ საათზე გლუხება სძინავთ.

სამი მეზურნე მოხსენებელთან ერთად წამოვდა ერთმა სამივეს სახელით განაცხადა:

— შენ მიღობარ არა? ჩვენი თვით შენ ვესაცვალის. სხვა არაფერი. ჩვენ ზურნით უნდა ვგავცილოთ... ჩვენი თავი შენ გვანაცვალის სხვა არაფერი... წყვილებ.

სანივე მეზურნე ადგილობრივები იყვნენ. გზა კოვად უნდა სკიდნობოდა, მაგრამ ასეთ აპინდში ფეხბედიც კი უარს იტყვის თავის ვალდებულებაზე. ერთი სიტყვით გზა დაკარგავს და... ტრიფონის არხი მათთვის მშვენიერი გზა აღმოჩნდა.

— ყველაფერს მოელოდა უნდა რომ დაეშთავრებათ ტრიფონის არხი 1922 წელში, როგორც ეს განზრახული იყო, ეხლა წყალში ხომ ვერ ვეღლიდით!—განაცხადა ვასომ.

— ეს არხი რომ ყოფილიყო, მეტი მოვიდიდებ პური, ხილი, ღვინო და ჩვენ ნაპირზეც კარგად ვივლიდით!—შეცნაობა ვასოს ერთი მეზურნე.

— ვივლიდით, მაგრამ ეხლა წარმოიღვიანე, აუღვი-ნო მეტი იქნებოდა, დღეს უფრო მთვრალები ვიქნებოდით. ეხლა არხის ფართე ძირზე განიერთად ვადვიფართ; არხის კედლებიც ხელს გვიწყობს.—საქროთ თუ იქნა, მივეუღუ-ბით და არ წაიქციეთ. აქ რომ წყალი იყოს, რა გვემე-ღებოდა?! ორმა მეზურნემ ამბავს შეუტია:

— ეი ნაიფიარია! ნააწველ კაცს შენ სიტყვას მოუტერი? მაგან ოთხი საათი ზედიზედ ილაპარაკა და შენ არ სიტყვა ვერ გადაბამე ერთი მეორეს!

— თქვენ ეი ნაიფიარია! მე ხომ შეუსმენელი ვარ, მა-რა ზოგჯერ ნააწველებიც სტყუიან. აი, კაცო ტრიფონის არხზე მთელი ზაფხული არაფერი არ გაკეთებულა? ნაიფიარში დარჩალიდენ. ბრტონს აკითხენ, მერე როგორ აკეთებენ,— ათბობენ: ამ ადლებულ წყალს ამარლი-ბენ და იმით აკეთებდენ ბეტონს. თუ ასე არ მოვიქცეთი ვაიყინებოთ. არხზე რომ ზაფხულში ემუშავდა, და შემა და მარლილი ჩემთვის მოკეთა, უკეთესი იყო.

— ქსეც მართალია!—ეხლა მიხი მეზურნეც დაეთან-მენ ილა და ვანი.

— რა არის მართალია?—ეხლა კი გაცხარდა ვასო.— ზაფხულში რომ გემუშავათ, რვა საათს იმუშავებდით; ასე თ ზამთარში კი ოთხი საათის მეტს ვერაფერ მოახერხებ მუშობას. ჰქრია კი თუ ლი დონისა გაძლიერ. ხო უკერძან-თის ყოფილა სასარგებლო, თქვენ ხომ გლუხები ხართ?

— გლუხები ვართ, მა ვერის თავები ხომ არა ვართ!— განაცხადის ერთხმად მეზურნეებმა.

— უს! უს! უს!...—გაისმა მგელის საზარელი ყმული. ამას მაჰყვა მეორე, მესამე, მეოთხე და მგლების

ხროვამ მშვიდობიანად ნაუსივივ გზავრებს ალვა შემო-არტყა.

სასწრაფოდ ამოცვირდენ არხიდან და ყველა ძიგბი-გით იმეორებდა:

— ძალიან ცივა ამ ოხერ ტრალში; ძალიან უღმერ-თით უბერაგს!

მგლები თანდათან აბლოვდებოდნენ.

შეცვ ჯიისმა ზურნის ხმა და მგლები შედგენ, ახლოს მოსვლა ვეღარ ბედადვენ.

— ამხანაგებო, მთავრობის კაცი ხარ, ჯიბეში იარაღს რამე გეკრება, ერთი გაისთოლე, იქნებ დადრთხენ!—მიპაროა მეზურნემ ვასოს.

— მაქვს ბრაუნინგი, მაგრამ რომ გავისროლო უფრო გამარზობიან.

— გაბარებუბა დათვებმა ციან; მგლები დადრთხე-ბიან.

— იქნებ ისინივ გაბარზდენ!—წამოიძახა კრივა-შეკრ-რულმა მოხსენიბოლა. ამათი შეწყვიდა... ზურნა ისევ გა-ნარტობდა მგლების მოგერიებას.

— ამხანაგო, რამე შენც მოიგონე, დავისოვებ!— მი-მართეს კარგა ხნის შემდეგ მოხსენებელს მეზურნეებმა.

— აბა რა მოვიგონო; სახარება, რომ მქონდეს არ მე-კალრება, მაგრამ წაუკითხავდით, იქნებ ეს საშინელი თვა-ლები ტყისკენ მაინც მიანებონ.

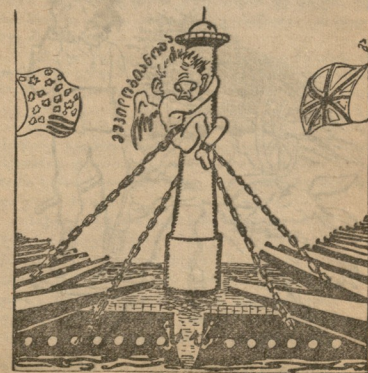
თენდებოდა. მგლებმა ტყეს შეაფარეს თავი და არა-ქით გაძლიერულმა მგზავრებმა გზა განაძიკა. მეზურნეები თავ-ბედის იწყველიდენ, რომ „ხოზზე“ მოვიდენ და მომხ-სენებელი გამოიკალეს.

სიმონ-აღა.

„მიჯნაჭული მშვიდობიანობა“

ინგლისისა და ამერიკის მესვეურები ფიქრო-ბენ, რომ მშვიდობიანობის დასაცავათ საჭიროა ძლიერი ფლოტი.

(დებეშებიდან).

— უს! უს! უს!...—გაისმა მგელის საზარელი ყმული. ამას მაჰყვა მეორე, მესამე, მეოთხე და მგლების

საქულას 1000 განათი ეზრო

საქულას 1000 განათი ეზრო

ვენაცვალე ჩვენ მესტკომს ვარაიანი სახეში, რომ ხე-ლიც ბაირქინი აქვს და სუყველიადერიც. ამ ზაფხულს მო გვატროს, ავბინსა ინდუსტრიალიზაციის სესხის მიზნად და სარეგებლად, ჩვენც ერთი ექვსი ათასი მანეთისა გამოვართვი.

— მეც ერთი მთელი ბილეთი ვიყიდე. კიტრის ქურ-ლი ზამთარში დიკვეხნისა, — მეც ეხლა უნდა გამოვტყუ-ყუთი, როცა ვივარინი ბილეთი მომატა მესტკომმა, მა-შინ ჩემ ფულში ვიფიქრე: — ეს ფული დაკარგულია— მეთქი.

გულშიწინ სამსახურიდან რომ დავერბუნდი, ჩემი ცო-ლი უშანა აფთარივით სახეში მომივარდა.

— „დავავტოს სურფ - სარქისის მადლმა, რომ შენ ოცდა ხუთი მანეთი რაღაცა ვივარინი ბილეთში ვააოი-რე და მე კი ორი - სამი მანეთი არ მომიცე, რომ ამ სურფ-სარქისის ბენდირე დღეებში ცოტა ხორბალი, თავლი და ნუშქიშშიში მეიყიდა და ჭქულელა და ფუვა ვამეკეთებ-ანა!“ — ეს მოთხრა და ერთი ვემყოილი ჭქოლაღა მომა-ყარა. ეს აყალ-მაყალი არც კი გვქონდა, რომ ჩვენი კურბი-ერთი მოვიდა და მითხრა:—საქულ, მესტკომი გეცხობსო.

ამ ამბავმა ცოტა დამაძალა. ვიფიქრე: საქაზწინია-ში არ ვამაშივევანო მეთქი.

— მაღარიჩი შენვე ჩემო საქულა, — ღიმილით დამიხვდა ჩვენი მესტკომი, — შენ ნუშქრს ათასი მანეთი ტროა და უწიდი შენი ცოლშვილი ვაგაბარეო.

ვა, ეს რომ არ მოთხრა, ისე ვავხდი, როგორც ზაგე-სის ტრუკდარტემული. მე და ათასი მანეთი? თვის პირველ-ში სამ თუშანს რომ ჩავიდებ ვიბეში, მე ჩემი თავი მაშ-თანოვი გვინია, და, ეხლა კი ათასი მანეთი, თუკ იგი ამა ჩიკოვინცი უნდა ჩავაყულო ვიბეში!

სახაროსიდან ისე ამერია კამანაკები და დავთრე-ბი, რომ მესტკომთან ერთად იმის სეკრეტარმასაც დაფუ-კოტეტ ტუტები.

ისე ვაქანებულნი მოვტყუვალე სახლისკენ, რომ პა-ყარნი კამანდის ახალი ვეტომობილიც კი ვერ დამეჭე-ვოდა.

— შუშანჯან, ასი თუმანი ვეტომო მეთქი, — უთხარა და ტყერასავით მევეკარი ჩემ ვულ ვახეთქილ ცოლს.

— საქულა, ტენის სიფაბათთე მოგვლლია და თველიც გივი მოხვევროთი ვაქუსო; თუ გინდა დობტურ ორბილს ანუ გედღევანოვს დაუბოხოვი!—მითხრა ადღევე-ბულმა შუშანჯან და მეივე კომბოსტო დანაღო შუბლზე.

დღი ორატრბობა დამპიროდა ჩემი გოგო - ბიბენის დაჯერებამში. ვერვის ვერ წარმოგედინა, რომ საქულ ვაჯანდღოზოვის ოჯახში, საცა რომ ჩიტის სკინტლი ყვეო-ლას ნიკალას ამაზინანი გოზია, ერთაშათე შესულყოფო ათასი მანეთი ფული და ისიც საქუთარი ფული.

როგორც იყო ეს ხალხს პარიადღაზე მოვიყვანე.

მოუსხდით ექსტის ფენსა და გაცხარებული სემეინი სავეტი ვაგმართეთ. სუყველას ისეთი სურთიზინი სახეები ვაქუსს როგორც შემეგონენის შტატის ლენვრელებს. ამ „შტატის“ შემადღებლობა შემდეგია: მე, ჩემი ცოლი შუ-შანა, ჩემი ოთხობოც წლის ჩემი და მათთანა, ჩემი ქალი ვარსენკა (ვასათხოვარი), ჩემი შვილი პეტროსა (ბრკო-ში რომ მსახურობს) ჩემი შვილი ბალდასარა (ტენზრა ბორნი) და უმცროსი ჩემი ლაქირაკა, რომელსაც პონო-რებში უსტაბამის ადგილი უჭირავს.

რასაკვირველია, ამ სავეტს თავმჯდომელი ვარ მე თითონ. დღის წესრიგში არის ორი საკითხი:

- 1. როგორ ვაგანაწილოთ ასი თუმანი,
- 2. მიმდინარე ოჯახის საკითხები; სეკრატრათ ერთბა მათ ამოვიგრჩიეთ ვარსენკა.

თავმჯდომარე: — პირველი საკითხი ეხება ათასი მანეთის ვანაწილებას. ფინტზიებს თავი დაბანებეთ. უწა-ლი ისე შეწყვიტე, რომ შამფერი არ დაიწვას. კატას ფრჩხი-ლები ისე დააწილო, რომ ხელები არ დაეკაწროთ. ეს ფული ისე ვაგანაწილო, რომ არავინ არ დაგემდღოროთ; სიტყვას ვაძღვე დედა ჩემს.

მაქთალიანა:—შვილია მე დღე რაშეს არ მოვიბოხო-ვაგ ფულიდან ერთი ათი თუმანი ამ ბედებერი დღეს სურფ-სარქისის ეკლესიას შესწირე, ერთი კარგო მატუ-რის ქვა დაადე ცხონებულ მამაშენს და თუ გინდა რომ მეც მასიაშვივო, მაშინ ლამბარდიდან ჩემი ფიროზ-ს შუბლის ქინძისათვეები და მამიშენის ვერცხლის ქამარც დაიხსენა.

თავმჯდომარე: დღეიჯან, სურფ-სარქის რომ აიძ თუმანი ხელში ჩაუღლო, მაშინ ის სპეკულიანტრობას და იწყებს და ამას კი საიჭიოს შენ სულს მოპკითხვან. არც მამარემს უნდა გულზე გქვა, არ დაშავა? ის ისეთი კარგო კაცი იყო, რომ ცოლთა ის ქვის ქვეშ იყოს. ერთიც გე-ხოთ, ადგომა მოუნდეს!... რაც შეეებება შენ მესამე თხოვნას, მავას კი ავისრულვედ და ერთსაც მატყლის საკაენს გიყიდო, თუ რომ ვიშოვნე ერთკობის მაღაზია-ში... ვარსენკა, შენ სუყველადერი დამწირებლბით ჩაწე-რე პრატაკოლში... მეორე სიტყვა ჩემ სახლობას ეკუთე-ვის.

შუშანა:—საქულა, ჩვენ სუყველადერში იოლათ წყავით და ვგ ფული კი ბანკში შეიტანე ჩვენ ვარსენკ-კას სახელზე. ვგ ფული მხოთივით და ქრთამათ როცა ექ-ნება, ექნისაც კარგს იშოვნის. ვარსენკას წიტროკაანთ მისაკის დისწული ვორეკა მოსწინად და ისიც უხავთი ვანისც უშვებდა. ფულს რომ დაინახავს, მაშინ ის უშვე-ვოლათ ვეკრას დაიწერას.

საქულა:—უხავივანისც უშვებდა და ამაში ასი თუ-მანი უნდა მისცე? ასი თუმანი რათ შინდა, მითცა ათი მა-ნეთი მომცეს იმ შენ ვორეკამდა ვინც რომ სახლში მკაუს სუყველას უხავივანისც უხავს. შუშან, შენ მე მო-ხუბული არ გეგობ, პაპა... ხომ იცი ჩემ ხმალს ფოლადი ბევირ აქვს და კიდევ კარგათა სქრის. მაგნარიჩი „პრედ-ლაინიები“ გადაადღე, თუ ძმა ხარ... ეხლა ილამპარ-კებს ვარსენკა.

— ერთი დღე რომ კიდევ ვაგეძლო, — შემდეგ მთლად გადაგვიწყებოდა კამა და სიმშობილი ვერაფერს დაგა-ლებდა!

მ ო რ ც ხ ე ნ ი ქ ე ა რ ი

საქართველო
საბავშვო

— მამილო, წუხელის საღ გეძინა, რომ ამ დილით მოდიხარ სახლში?
ახსად არ მეძინა შვილო, დედამ გამავლო გარეთ და სახლში არ შემომიშვა!

ვარსენია: პაპაჯან, მე არაფერი არ მინდა. მშვირ-წყურვალი დავრჩები, ტიტველი ვიცი, ოღონდ ერთი ფორტოპიანი მიყიდე და კანსერვატორიაში მიმბარე.

საქულა: ტიტველი ივლი? ჯერ კანსერვატორიაა, რა ჯანაბაა, იქ არ შესულხარ ესლავე ტიტვლები, მამ იქილამ ოპერაში რომ მივიღონ, მამინ რალს იხამ? მაგ შენ ფანტაზიებს თავი დაანებე, მე შენ ფორტოპიანა მულაგრელ გეტურქას დღღვეი მიჩივებია... ყური დაუღღლოთ. პეტრუსა რას იტყვის.

პეტროსა: მამიჯან, ეგ ფული ჯერ-ჯერობით სბერეგატელი კასაში მიბარე. ფულიც შეგვენახება შეგ დღისათვის და პროცენტებსაც კარგს მივიღებთ.

საქულა: შენი სიტყვა ჭკეასთან ახლოა და ნახამ, მოვიფიქრებ. ბაღდასარს ერთი ორიოდ სიტყვა შენც დაახსურადე.

ბაღდასარ: მამიჯან, ირაი ოცი თუმანი ჩემზე დახარჯე და ტრაქტორის კურსებზე მიმაღებინე, რომ ჩამე ხელმა ვისწყალო. ექსი თვე უმეშევი იმიტომ, ვარ, რომ კვალიფიკაცია არა მაქვს.

თავმჯდომარე: ბოლო სიტყვა ჩვენი ლაწირაკ სტიოპასია.

პიონერების ვოჯატი სტიოპა: —თუ შენ, პაპა, სოხნატელი ხარ, თუ რომ გწამს კომუნისში. თუ რომ შენ უბრალო მეშინი არა ხარ, მაშინ ჩვენ პიონერსკი ატრიალს უყიდე ორი ბარაბანი, ერთი დროშა, ორმოცე წითელი ვალუსტიკი და ოთახის გასათბობათაც ერთი საყენი შენა. თუ შენ ამას იხამ, ჩვენ შენ ჩაგწერათ პაი-ოტნი პიონერთათ.

საქულა:—არა, მშაო, ჩვენ ჩვენი ჭკვით ვერაფერს ვერ გიხამთ, ისე ვინმე ჭკვიან კაცს უნდა მოგელაპარაკო. (შემოღის ამ დროს ჩვენი მესტრომი) სანდროჯან, რა კარგ დროს მოხველი. ჩემი სახლი სადგევთ დაემსგავსა რაღა. უფულთა ვიყავით გრებობდით და ფულმა უფრო ამიწეწა ოჯახში. ერთი შენ გაგვიანწილე ეს უფლი, თუ მშა ხარ.

სანდრო: შე კაი კაცო, მაგაზე ადვილი რა არის. ასი თუმანი არ გერგო? ძალიან კარგი. ოცი თუმანი ოჯახს მოახმარე, ოცი თუმანი ბაღდასარას სწავლისთვის გადადე, ვარსენიას ოცდაათი თუმანი პიანინო უყიდე, ხუთი თუმანი შენი პატარა შვილის პიონერების ატრიალს შესწირო, ხუთმეტი თუმანი სბერეგატელი კასაში შეიტა შესანახად და ათი თუმანისაც ახალი საგლეხო მომეგებიანი სესხის ბილეთები იყიდე. შენ იღბლიანი კაცი ხარ და კიციე მოიგებ.

საქულა: ჭკვიანი კაცი ხარ, სანდრო, ჩემმა მზეკ. შენი წინადადება ჩემთვის მისაღება ხოლო პატარა შესწორებით: კასაში ცამეტ თუმანს შევიტან და ოცი მანეთით კი კვირას ერთ კოხტა სადილს გავმართავ და თამადათაც შენ შეყოლები. პირველი სადღეგრძელოს დაგლევე იმ ადამიანისას, ანუ მთავრობისას, რომელმაც ეს მომეგებიანი სესხი გამოგონა და სახელმწიფოსაც აგლე და ჩემნირი საწყალო ოჯახსაც.

მაშ, სანდროჯან, კვირას სადილთ ჩემთან ხარ!

კიანე.

შ ა ს ი ა ნ ი ს ა რ შ ა რ ი

საქართველო
საბჭოთაო

„ქუთაისის მუშაკობაში ფართულულობის ყიდვაზე დამატებით ახლევენ რამდენიმე ათეულ ფანქარს“.

გლმენი:—შე კაი ცაკო, ამდენ ფანქარს რომ მაძლევ, —ხალაური პოეტი მე მნახე; ანდა ხომ არ გინდა ამ სიბერის დროს ღმინაზიში მიმაზარო?

შსაქმომ „საქმის ხალსი“

დაწესებულების კარებთან გაჩერებულია ორი მოქალაქე. ერთი — მდიდარი ვაჭარი; მეორე — საბჭოთა მოსამსახურე.

სიკო. (საბჭოთა მოსამსახურე): —შენ რატომ მოაულობარ, ნიკო?

ნიკო:—რაზე, ცაკო, და აგერ დაეხარჯე 500 მანეთი და ხმა კერ ავიღებინე ახლა მოვედი; წუხელის ქვიფ შე მყავდენ დაპატრებული და ეგებ იქნეს რამე!

სიკო: ცაკო, ხმის აღდგენაზე ადვილი საქმე რა არის! ყოველ დღე ყლაბე კვერცხები და ხმა წინანდელზე უკეთესად გვეჩენება.

სიკო:—ჩემო სიკო, კვერცხები რას უშველის. საიმილორო ხმა ნეტა არ პქონდეს. რას დავეძებ; უბედურება იმა ში, რომ აწი დაიწყება არჩევნები და მე კი საარჩევნო ხმა არა მაქვს.

სიკო:—მაშ შენ და ჩვენი ახალი მღვდელი ერთ ტაფაში იხრაკებთ?!

ნიკო:—არც მთლად მასეა საქმე; მე ფული და სასურველ-საქმელი მაინც მაქვს, — იმა კი არც უწინ პქონდა და არც ეხლა აქვს. ხომ იცი ის პირველად ღიაკაენი იყო; არ აკურთხეს, რადგან მეორე ქალი ითხოვა. ეხლა კი მღვდლების კრიზისის დროს, მღვდელი შეიქნა, მე კი მგონია აღვიღვენ ხმას.

სიკო. არა მაგის იმედი ნუ გექნება; ათასიც, რომ დახარავო; ეხლა საარჩევნო კომისიაში მეც შევიღებარ და ხომ იცა...!

ნიკო:—ეპ შენისთანებმა წუგვისდინეს საქმე! (გადის).

სიკო:—დღეს ალბად ეს დაწესებულება აღარ გაიღვება; უცვე თერთმეტი საათია, სჯობია წაგიდგ (მიღის). ცოტა ხნის შემდეგ შეპოდიას დაწესებულება თანამშრომლები.

პირველი:— ხა-ხა-ხა-ხა... ჯერ ჩვენი გამგე არ მოსულა. ალბად ვერ გამოიხელა. აქო და მე დაწესებულების გამგე ვარო და მაგიდის გამგეც მე უნდა ვიქნეო; თავის მუცელს კი აღარ ჰკითხა, ის მიიღებდა თუ არა იმდენ ღებნოს!

მეორე:—ცაკო, მართლა აგრ მალე დამთერალი კაცი არ მინახავს არა, ეს ქვიფი კი კარგად მოაწყობია; ამა-სთანა საქმეში სპეცია ეს ჩვენი გამგე. ჯერ შეპირდება ცაკს საქმის გაკეთებას. რის გაკეთებაც კანონით არ შეიძლება, კამპანია გადახადებინებს და მერე იტყვის, რომ პარტიული ამხანაგები მიდიან წინააღმდეგო.

მესამე:—არა, ამ ექსპედიციამაც კარგი თობა იქის (იცი ნის და უჩვენებს მეორეზე). სახლში ძალილ ჰყავს ისე გაწუწუებული, რომ როგორც დაინახავს მთერალს. იცის პირიდან ასაქმეზოს და კულის ქიციხით დაადღეს უკან. (იციანთან).

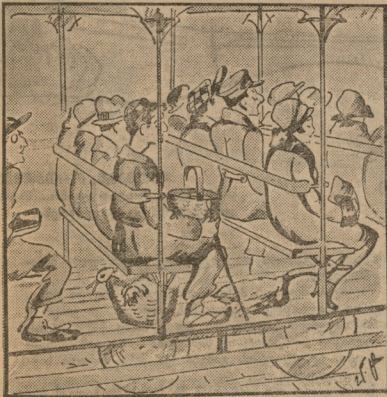
მეორე:—შე ცაკო, შენ რომ დათერებო, ქალს და ცაკს სულ კბენ. ჩემსას რა პქენი ახალ წელს?

მესამე:—პო, მართლა კოტეს რომ კითხო, კომუნისტი გიყო. დღესასწაულუმს იბისი და ბავშიც მღვდელს მოანათელია.

მეორე:—რატო იცი შენ მასე? ღმერთს და ხატს მე თავიდანვე დაესკინონდი და რატა შევიღილი გელისაში,

№ 5

საქართველო
განკურთხვა

დიდძელ მიზოს ტრამეიას რონიდაში ბატი მიჰყავდა გასასყიდოდ.

ბატმა ქალიშვილს უტყინა... ქალიშვილს ეგონა, თითქო იგი მის გვერდით მჯდომმა ვაჟმა შეურაცხყო, და სილა გააწნა.

არც ქუდს ვიხდიდი და არც კალოშებს. ეს უწინ. ეხლა კი, მართალია, ჩემი ბავშვის ხელეღმა მღვდელი იყო. მარა ის ჩემმა ქალმა შეიყვანა. ნათელის დროა მე სახლში არ გიყავი; ხუთი წუთით ადრე გავედი ცარში და ბარე სამჯერ ანე გოქვი: — „ეს ჩემანალა აღარ ათაუებს აწი“. (იციანთან, შენოდის ერთი მთხოვნელი).

მთხოვნელი:—მოკალაქე, თუ შეიძლება პატარა საქმე მაქვს.

მეორე:—აი, იმას მიზარით (მიუთითებს მეოთხეზე). **მეოთხე:**—(მიღის ტელეფონთან). სადგური! მომეცი აკრედიტო ბანკი... ბანკი... პა, კატუშა შენ ხარ ტელეფონზე? ოხ, ხომ არაფერი გწყენიათ ჩემთან? ეს ოხერი ჯამაჯირი ვერ ავიღე, თორემ ამ კვირაში მოვაწერდი ხელს. შენიღობა დღის შემოვიარო ცოტა ადრე... ვამგე არ არის ადრე წამოვალ.

მთხოვნელი:—ამხანაგო, თუ შეიძლება პატარა საქმე მაქვს...

მეოთხე:—მოიცა, შენ პატარა საქმე გჭირია და მე კი დიდი საქმე მაქვს. ხომ ხედავ—საკოლა ევლაპარაკებია, ამ თვეში უნდა შევიტოო, ამაზე დიდი საქმე შენ არ გექნება. ამიტომ მოიცადე. (შემოდის ქალიშვილი — დაწვებულუბის თანამშრომელი, ვაიი ახლავს).

ქალი:—გამარჯობათ... ვამგე არ მოსულა? მამ შენ ისევე წავალ და მერე შემოვივლი (ჩაიხიდავს რედიკულის სატკიმი, მისი-პოისივას პოლს და გადითან).

მთხოვნელი (პირველი):—კაცო, აქ ჩემი მოწოდებია და მინდა ისიკ გაიჯტანო მის; მესამედი მოვიდი.

პირველი: ეე, შე კი კაცო, აი იმ ქალიშვილის საქმეა; აგრი ზომ იყო.

მთხოვნელი:— მაშინ ვერ მოიხარია, შე კაცო, 2 კი ის ჩემსავით მთხოვნელი მეგონა, ეხლა სად უნდა ენახო.

პირველი:—სადა, მამა და თუ მიღობარი იყო მისი „კავალერი“, მაშინ საკანდიტროში იქნებთან; ქალი თავა და-აპატეინებდა.

მთხოვნელი:—წაიდა ახლა შენ და გეთეგ იმ ახალგაზრდას სიღარიბის მოწმობა აქვს თუ ბურჟუის!

მეორე: (კოტა ხნის შერე) — ამხანაგო, რას აკეთებ აქ დაწესებულებაში? უსაქმოდ ვაჩერებ აკრძალულია. თქვენ კი უსაქმოდ ხართ ამდინი ხანია!

მთხოვნელი:—შე კაცო, მაგას თუ მართლს ამბობ, მაგანვე უკეთესი არ იქნება ამ დაწესებულებაში ესენი ათკერით არაფერს არ აკეთებს და მაშინ არცერთი არ ყოფილა აქ დასაყენებელი.

ქალიშვილი: (შემოდის გულმოსული):— ჩორტ! ცოლიანი ყოფილა! ხულოვან... შიე საკანდიტროში მოვიკაწრო მისმა კოლმა კაცები სულელიან ხართ; ცოლიანი კაცი ქალს საკანდიტროში პატრონობს. ჩემმა ქვარმა, რომ ისე ჰქვანას. არა არა როგორ მომატყუა? თქვენ დაუკვირდით, როგორი ლამაზი ახალგაზრდა იყო და ცოლი კი რა მახინჯი მყოლია!

მეორე:—რას ცხარობს, შე ქალი, ამ ქალაქში რაც უსულო ვაყები იყო, ისინი კიდევ შეიყვარე და კიდევ ვაღიყვარე დაბოლოს ცოლიანი შეგხვდებოდა ამა რა იქნებოდა?! კიდევ არა უშავს რა თუ „პონიციების“ ჭამა მინც მოსაწარია.

ქალიშვილი:— სწორედ უბედურებაც მაგაშია—ის ცოლმა წამოაგდო ზეზე და ფულის გადხდა კი მე მოიხიდა.

(შემოდის საარჩევნო სიის აღმწერი; ხელში ქაღალდი და ფანქარი უჭირავს, მივა ქალიშვილთან).

აღმწერი:—რამდენი წლისა ხართ და რა გვარი.

ქალიშვილი:—თუ კი ჩემი შერთვა გინდათ და მოგწონებათ, ხნოვანობა რა საქარია?

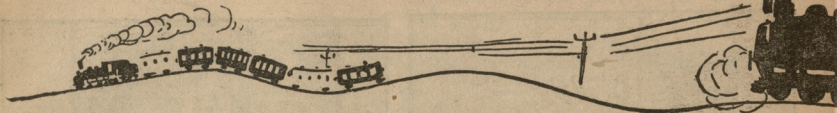
აღმწერი:—არა ეს უწყებისთვის არა; საქარია, საარჩევნო უწყებისთვის.

ქალიშვილი (თავისთვის):—ნუ თუ მისმა ცოლმა მიჩივლა და უწყება მომძის?

დგენტი.

კახეთის მატარებელი

საქართველო
საზოგადოებრივი

კახეთის მატარებლის დამხმარე ორთქლშევალი სწორით დაშორებულია მატარებლის შეიგდამგნლო-ბისაგან დიდი მანძილით.

(სინამდვილიდან).

დამხმარე ორთქლშევალი — მოითათ, მოითათ ღვინო... მატარებელ და თქვენ მაინც დაგეხმარები.

უმრავლესი

ღამის ორი საათი იქნებოდა, რომ ზესტაფონის სადგურს მივადექი. სასტუმრო იქვე ახლოს აღმოჩნდა, მაგრამ ისე შეივრდეთათ... იყო მორთული, რომ გადაეწყვიტე რამე გაეთეთა სადგურში.

ღილა აღრინანდ სამაზრო აღმსაკომ ვესტუმრე-შალიკოს ერთი ვიღაც მაღალი კაცი ინგლისურა ყალიონით თავს ადგა და ემუსიფებოდა. შალიკო კი ამ დროს რაღაც წითელ ბლოკეტს აესვებდა. (ფულის ასოგნობა იყო) ეს კაცი იქაური ინსტრუქტორი თადეოზი აღმოჩნდა. (მე კი უბედურს ჰარიამანის წარმოამდგენელა მეგონა).

შალიკოს კიდევ არ გაეთევებოდა მასთან საქმე, რომ თავს მეორე თანამშრომელი დევექდა. ქალადღე, რომ შელიც ბელში ეჭირა, წითელი მელნით შენდღვი წარწე-რა გაევიჩე: „შიფეტს და შიფეტოს“.

— რას უნდა ნიშნავდეს ეს—გავიფიქრე მე. შალიკო ეუბნებოდა მიშას, (მიშა იმ ყმაწვილს საბელი აღმოჩნდა; ადგილობრივი თანამშრომელი ყოფილა):

— რომელი თავს გამოვიწერო შე კაცო?! დეკემბერი, და იანვარი შექმული გეჭეს!!
— თებერვლის, აზნაზო! ქე იცის ეს აზხ. კალიონი!—ჩაილულულა საწყალბა „დაზაგრულმა“ თანამშრომელმა.

— შეც ქე ვიცი, მაგრამ თუ აზხ. სიმონმა არ დართო ნება, არ შეიძლება ან და როგორ უნდა მოგცე, როცა ბატარა თანამშრომლებს მიმდინარე თავს არ მიუღიათ?!

— სიმონი, აზნაზო, არ მომცემს და მეორე კვირვ სამღონანი გამაწვალებს—განუმეორა მიშამ.

— მე რა ვნაა მერმე? შენი ჯამგირი უნდა იყოფინო უფითან თეიმდი.

მიშა გაბრუნდა თავის მაგდისკენ შემდეგი რეპლიკით:—აბა შენ ყოფილხარ ყორიველი.

შალიკოს კიდევ უნდადა რაღაცა ეთქვა, მაგრამ მე შეამჩნია.

მე გამოვეცნობილე. მანდატიც წარუდგინე და ძალიან შეწუხდა. უყურადღებობისთვის, მაგრამ მე დაგე-შვიდე.

— ასეთე გამწარებული ვარ, მაგ კაციდან, აზნაზო!—მითხრა შალიკომ.

— დიდი თქვენი შატა?—შევიკითხე მე.

— არა! აი ვიხედეთ, ის საქმის მწარმოებელი... ის რეგისტრატორმა, ყმაწვილს რომ ემოსაიფებდა... ის მე-შანქანე, პუდრს რომ იცხებს... ის მშაჩის გამგე... ეს კი ინფორმატორი... ვაგეტერებული რომ ზის; მე მდივანი... ვანი...

— ეს „ინფორმატორი“ რა თანამდებობაა? რას აკეთებს ის?

— ვაკეთებთ რაც კი შესებლება ყველაფერს, მაგრამ მთავარი ეს ის არის, რომ ცნობები შეგაროვოს და ინ-

ფორმაცია გუუეტოს თავმჯდომარეს!—ლიმილით მიპასუხა შალიკომ.

შალიკოს მაგდის პირდაპირ მეორე მაგიდა იდგა. მას ერთი ახალგაზრდა უუჯდა: მის ახლოს კი კისერზე ბუა შემოხვეული ქალიშვილი თუ ქზიანის ქალი იჯდა. შალიკომ პირდაპირ ქე მიმიყვანა და გამაწვინო:— იცნობდეთ, სტატბიტროს გამგევა: ეს მისი პირადი საქმის მწარმოებელია!

ქალმა ვაგო თუ არა, რომ მე ტარტაროზიღან ვიყავი, ბუა გადააგლო სკამს უჯან და თავის ლამაზი გულმკერდი გაიშვილა.

მე გადავედი პირდაპირ კითხვებზე:

— როგორ არის თქვენთან სტატბიტროს საქმე?

— კარგათ! ვაითო კორა მოიკოკლებოდა, მაგრამ ეს-ლა ძალზე გამოიკეთდა.

— მიიხარბო, რამდენი ზარალი მიაყენა მასრას სეტყამ?

— მაგს ეს-ლა ვერ გეტყვით; ასეთი საიდუმლოებინ გაცემა მხოლოდ საიდუმლო მაგდის გამგეს ბლუა-შვილს შეუძლია; მაგრამ ჯერ დამუშავებული არა გემაქს.

— რას უდრის ვასული წლის მოსავალი და რამდენი სიმინდის შემოზიდვა დასჭირდება მასრას?

— ჩვენ ჯერ უფრო რთული საკითხები გემაქს და მაგის დამუშავება არ შეედგომივართ... ისეთ სიმ ციხთ სტატბიტროს ცხოვრების საკევა.

— მითხარბო, რამდენი შაბაბანი იქნება მასრას სათვის საქმე?

— ეს სტატბიტროს საქმე არ არის; მაგისთანა კითხვებზე მედინე გრძობა მდღედღაქის უნდა მიმართოთ.

სტატბიტროსგან განათების განყოფილება ეს-ტუმბო.

ოთხანში მხოლოდ ერთი ბარიშნა იჯდა და ხელებზე სულს იბერავდა.

— მითხარბო გამგე სად არის?

— გამგე: ჩემი ბატონო, თავმჯდომარესთან შევიდა და ცეცხლთან გასათბობათ.

— განა თქვენი ცეცხლი არ გინთათ?

— როგორცა, გვენთო, მაგრამ ჩენი ნორმა შე-შისა დაეწვით; სამფინანი მერტს აღარ იძლევა; ბიუ-ჯეტში გადაზარგევა მოგვიკათო.

ამ ლაზარგეში ვიყავით გაართული, რომ გამგე და-თიყო ბლუაშვილიც შემვივდა.

— მითხარბო როგორ გავთე სწავლის საქმე? მისალმების შემდეგ, ვადევიდვართ კითხვებზე.

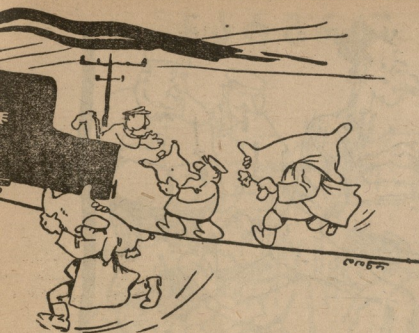
— კარგათ.

— რამდენი სკოლა, მოწაფე და მასწავლებელი გყავთ?

— დომნა! რამდენია?—შევიკითხა დათიყო თავის მოანგარიშეს...

შუთავობა

ჩ. ზვის სათაზრობი სახარში

— რა ვიცი ბატ. დათიკო, სკოლები ბერია და ჯემრე არ გამოინაგარიშებია... ასეთივეა მასწავლებლებიც.

— ამ განყოფილებამ სამი გამგე გამოიყვალა ამ მოკლე დროში და ვერც ერთმა ვერ მოასწრო ჩამოყალიბები

— მითხარით სკოლები ასეთ გაუთხოველი გაქვით, როგორც აქა? შეაკეთეთ თუ არა დაზიანებული სკოლები?

— დანგრეული სკოლები ჩვენ არ გვჭირია; ზოგან არის მინები ჩალწილი, მაგრამ ჩვენ აქ გამოსავალი ენახეთ—უგზანეთი სოფლის მასწავლებლებს ვაზეთებს, რომლებსაც აკრავენ შინების მაგივრით. რაც შეეხება შემშას,— ავიღეთ და დავადეთ მოწვევებს—დილილიობით ყველას მოაქვთ თითო ნაჭერი შემშა.

— როგორ მიმდინარეობს წერა-კითხვის უკოდინარობის ლიკვიდაცია?

— ლიკვიდაცია ხდება. ოქტომბრის რევოლუციის ორმოცდაათი წლის თავზე, არც ერთი წერა-კითხვის უკოდინარი არ გვეყოლება.

ამის დასამტკიცებლად ამხ. დათიკომ მიიღო სიები ამოიღო.

— აი ნახეთ, აქ 2000 კაცია სიაში, და 4000 მანეთად დაიხარჯა. თუმცა მსმენელების ხელის მოწერა არ არის, რადგანაც იმათა არ იცოდნენ წერა, მაგრამ მასწავლებლები მათ მაგიერ აწერენ ხელს და ფული მიღებული აქვთ.

ჩემდენ პირდაპირ კოლია ფურტკარამეს ვესტუმრე ვომეზენ. განყოფილებაში.

— რადენი კილომეტრი გზა გააკეთეთ ამხ. კოლია მიმდინარე წელში?

— კილომეტრი არა და, 1000 მეტრი კი გააკეთეთ. მაგრამ მომავალ ზაფხულში უნდა დაეთავთეთ; გეგმაში გვაქვს 2000 კილომეტრი გზის გაკეთება.

— აეთეთეთ თუ არა ხიდებს თემებში?

— ხიდებს თემებში ვერ ვაკეთებთ, ე. ო. არ ვაკეთებთ, ვინაიდან სულ ერთია, წყალი მიიწვ წიაღებს და უკეთესია ფულები არ ვხარჯოთ

სწორიერ ბრძნული პასუხი მომცა და საშინლად მეწყინა, რომ ასეთი ნიჭიერი ხალხი (პირში არ ვეძებ) პროვინციაში რჩებიან.

— როდის გაიხსნება ზესტაფონში კომუნალური ბანკი?

— მოეცოლია, მხე მენ? ის დაპირება, გააიწყულა ბანკის გამოქმნას. მაინც სულ ერთია, ფულს მაინც ვერ მივიღებთ ალმასკომისათვის.

1926 წლის ზამთრისა და ამის გარდა გოვადავებან დაშინებულ მუშა- მოსამსახურეებში ზაფხულიდანვე უღებებან ზამთრისათვის შემშას მომარგებებს. უკვე აქებტებმბრის თვიდან გადაიხადეს შემშას საფასური და ხელში (თუ ჯერინი) ქვითარებით შეიარაღდეს შემშას ფერმტის დასაპყრობად.

ნოემბრის მუა რიცხვები მოახლოდეს, ზამთარმა წინდაწინ გამოავხანდა თავისი წინა მორბედი თერიოქალარა თოვლი. დაიძრა მოთინებინდან გამოსული მუშამოსამსახურეთა არმიები. ხალხს რისგვა ცუდს უქადის საწყობის შესვეურთ. ამბოურად ადგილკომბიტცი. იძულეებული შეჩქარებ გადადგომრალათ ლოზუნგები: „შემა მიოდის ემზადეთ მისადებათ“-ო.

ელვის სისწრაფით მოედო მუშათა უზუნებს ხმა მამხნევებელი: „შემა მიოდის“-ო.

გავიდა ორი კვირა. ზოვიდა შემშა. იმ დღიდანვე გავკეთდა რიგი. ძლიერ მეორე დღეს დილის 9 საათზე მივიდნენ საწყობის მფლობელები და გამოაცხადეს:

— მიბრძანდით სახლში; ჯერ შემშა რონოდებიდან არ დადგეცლიათ“-ო.

გავიდა ორი კვირაც. კვლავ აცხადდეს. გამგე:—დავაწყობთ თუ არა, მამხინვე დადგარებოთ.

გავიდა სამი კვირა. ახალი რიგი მდგას.

— ამხანაგებო!—აცხადდეს გამგე — თუმცა და ვაწყვეთ, მაგრამ ესლა უსლა მოვზომოთ — დავეტრეთო და დაეკოლოგანოთ. მოეჩრები თუ არა, მამხინათვე და ვიწყებ დარეგება!

მეხტერ კვირას ისევე გაკეთდა რიგი, გამგე აცხადდეს: — გააკეთეთ ცალ-ცალკე რიგი სექტემბრის თვიდან იანვრის თვემდე. ცალ-ცალკე თეებმა!

დადგეს ურბნის კავალორის ათეულები და ოცეულები. გაიძარია პარტები. ეცენ სექტემბრისტიები ოქტომბრისტიებს, ოქტომბრისტიები ნოემბრისტიებს, ნოემბრისტიები დეკაბრისტიებს, დეკაბრისტიები იანვრისტიებს. ატყდა ვი უშველებული. აირია ქალი, კაცი ქვა და კერტი ერთმანეთში... ვანვე იცინის, იცინის კვდება სიცილითა გამოირება, რომ შემშა თითოს სხხევიარი ნაპობიც არ სხედება.

შეიკვალა ბრძოლის გეგმა. გამოვიდა დადგენილება: „იანვრისტიების გარდა შემშა არავის მიეცება“-ო.

დაიშალა რიგები, ვაიშალი ფრონტი და ერთხმად გავმურენ კანტორისათვე, მაგრამ თორიანი მცველი მელდგავნა იცდადა თავის საეულშაგოს. აბოვიდა კაქქება, ურმები... ვარბიან: ხარკები და კამეჩები.

გამგე კანტორის სხხურაგიდან გასასახის აბოპორტებულ მასას:

— ამხანაგებო! შემშა, რომელი შემშაც თქვენ უნდა მიგელოთ ოთხი თვის წინეთ, ჩაათვალიეთ მიღებულთა. რომ მოგვეცა, ესლა მაინც დამწვარი გექნებდათ. რაც შეეხება ვადახდები თანხას; შეიტანეთ ვანცხადება ვანყოფილების უფროსთან, ის ვადაუგზავნის გზათა სამამოთველოს, გზათა სამპართველო წააწყრის რეხოლიეუტასა, და დაბრინებს ვანც. უფროსს. ვანც. უფროსს ვადამოსცემს სად. უფროსს; სად. უფროსს ვადამოსცემს არტელჩიქს და არტელჩიკი კი თქვენ მოეცემს. რაც შეეხება ამ პაუია შემშას, ეს მარტო იანვრისტიებს თუ ეყოფა.

ალღვემებელი მუშა-მოსამსახურეი თეობით რიგში ნადლომ მიღწევა-გინებით იშლებიან...

თუმცა ამ სწრაფის შინაბრის და მისი მხატვრული მხარეები ჩვენთვის მიღებული და საწინააღმდეგეთა (როგორც წარმოების სიმბინჯი), მაგრამ, ამასთანავე საავტოტაურია არის ჩვენი პროფკავშირებისათვის, რათა შემდეგისთვის მეტი სიფრთხილე იქონიონ საკმეში.

კოსტაილი.

„საბერაკედინი“

ჩვენი მშენებლობა

(ქუთაისიდან ჰეიბურა - სახერმედ)
იმას როგორ მოვიფიქრებდით თუ ქუთაისიდან სახერმედზე ამდენ ნოვოსტებზე შევიტყობდით.

ამას წინაშე საკვამ სლუხიანიდ სახერმესაყენ გავებგზავრე. შვეულ თუ არა ქუთაისის სტანციასზე, გულს შამამივიდა:

— ბიჭოს... სდ თოვა ამდენი ხალხი?... ბოლტენი კასასთან ასეთი ვეჩერედი იღვა, რომ მენშენიკების დროის ქაღის ვეჩერედი გეგონებოდა... ვიფიქრე: — მე თუ აქ ჩავდებ ბოლტის ვერ მოვაქწრებთო და დაუწყე ძეხმა წნავომ ჩკინისგზულებს. მაღ ბოლეთი „მედიონი“ მაგრამ აო გინდა ეზლა კარში ვასელებ?...
— ზოა ბეჭი გავეგრძელო, მივალწიეთ შორაპის სადგულს. ჰეიბურისაყენ მატარებელს ჯერ კიდევ ბეჭვა უკლდა. გადასწყვიტე — გაზეთი ან ფურნალი მყიდა, მაგრამ ბუფეტში მიბარეს:

— აქ გაზეთი ლამით კი არა, დღოსითაც არ იშოვება!
როგორც შემდეგ შევიტყვე, თურმე გაზეთობათვის არ სცალია, არა შიყობაში ვართოლ მაჩრასის.

ჩამოკრეს თუ არა ზარის, პირდაპირ ჰეიბურის პოპოლზე შევიარდი. მატარებელიც დაიძრა...
— მოაზნდეთ ბილოთები! — გაიხმა ხმა... სხეებთან ერთად ჩემს ხერხერზე მეც ამოვიტე და მივეცი რევიზორს...

— ენტა ნა ტონსიე! შტრაფიე პლატო!
— ეა, გული გამისკდა რაღა.
— ფული მიქოლა. განა ეს ბილეთი, ბილეთი არ არის? — შეეცდობო.
— თქვენ თავარი გიყლიდა და თუ რბილი გინდოდათ დაჯდობა, ორი ბილეთი უნდა გეყიდა!
— ეხ, ყურბისალ ჩემო თავო, ახია ვერხე... არა, მე ვირის თავება ჩათვე ვერ ვიგრძნობი მიაკი სადღომი? რაღა ნაღათ ვეტყო, მაგრამ რევიზორს მაინც უკსპობრები, რადგან ასეთი კანონია ამ გზაზე.

ბოსლენში დიდი მოწონებით გადამიყვანეს. მაგრამ მორიგე აღარ დადგენდა. არელონიკა სარაშვი გაიქცა დანს მოსავლად. არა ამ მგალობლიშვილის გაზეთებმა ვერ უშეკლეს — ის მაინც საქონლებს დასდენს, მატარებელს სადგურში უკლავს და ის ე ძროხებს რევიზორს — ახიქლინიანი ბეზ — ჩაზრეშენია რათ შემოსულუბართო. თავს რთ კრასნა ფურასეკა უმშვენიეს და მარჯვენა ხელს — ეგზელი... თურმე ჩამოკრთა ბეჭვა თუ არა ფილი ჩვენს მაშინსატისათვის, იქნდა პრაიმით ძროხებს კაქვილებია. სარაშვი სრულიანიტი კინადად მოკლდა:

— შენს საქმეზე მე უნდა დავებოდდე?... მე შენ გაჩენევე, ჩქარა დამი-

— ვინ არის ეს ვიფი, რომ ტიტულივანა ვარბის?
— ალბათ ქუთაისელ მდივებზე. შიერ ტყავამაძვარლი მოქალაქეა.

ჭირ საქონლები, უნდა დავმარათოვო!...
შრაფის გავონებამ, მე უფრო შემაშინა — ვი თუ ძროხებს ჯავარი ჩემზე არ იყაროს!...
— რევიზორ — ჯან, ვახში შრაფ და პუსტი! — შეეხევეყენ. მართლაც, ჩტო წაჩირ ფეშქუმ ფარა, — სოახუმ არ გაბიშვებს.

რევის სტანციასზე დავინახე მალალი, გძელ შეეფერა ცაკი, თურმე რევის ნაზაღბიკი ყოფილა და მე ე ლევარსი ჩონჩობაზე მეგონა. მართლაც ნაშლევი ლევარის ფართობითა იხმება შუმე და მეც ლევარსი შევინებოდა, რომ იქვე მდებამ პომოშინსკიეთის სლუქენში სპირი არ გიეპართა...
როგორც იყო, ევლირე ქეიბურაში ჩასვლას.

— დარკვეთი... დარკვეთი... — იამოდა პოდსტანციის კაბინეტიდან, პაპა ხარს... პაპა, მე კასაში ვლეტურინოფ, რევიზორს მიქეთებენ. ვერ მოვდივარ და დღდას მოუბარე. არ ვაკიქედეს; ხომ იცი თავი დაბანა; პაპა, იცოდე კარგათ დაბებურე სანაინი... პაპა ფოსტინას აქამე საქმილი შვიგირი არ მომივედეს... რაო?... ფოსტინა წყალმა წამბილო?... ურმე. პაპა, დღდას არ უთხრა, თორემ გადაიარევა. ისე ნუ გეშობია მე აქ დავხევილები და იქნება გადაიარჩინო! და გულშემოყვრლილი გავარდა მდინარისაყენ ფოსტინას უტოპლინიდან გამოსაყვანათ.
ხე, ნესასტრი ვეროჩკა ან იცის იქნებ თანაც გადაყუს ფოსტინას და იხარად დაარეს პასაჟიებიდან შემპორჩენილი წდაჩი!

ისი ასყილდათ ხაქტოსა ჰეკაიიაიამა წაველი. ლორმა სტვირი გამკრა და ძირს თბლაშანი მოვადინე. ერთი მაგარი შეტეკოთხებ და რთ წამბედეკე გავიფოვე:

— ლუქუ, ლუქუ, ლუქუ! ეცხოდა სახლში ველი ლორევი...
— ვაი, თქვენზე დადგა თქენი დედა და შვევილი; გოუსტანე ბიჭო, რომ ხედამ სხეის საქონლები შემოგუკე რია! —
— პაპა... მურიაკა ქუსს...! — და მე-რიკამაც გამოეთოთ...

ის იყო ნაყიდი პური უნდა წამბელო, რომ მომდესმა ფულს კვილი და მოთქვა. ხალხი გარბოდა და ჰეც მიეყვით.

— ეა იმე... რა... მე;... შე;ველებმა რა ცუცხლში ჩავადდე? ჩემი ლიზიკო. ჩემი იმედი მატარებელმა გადაბეჭრა... დემეფსო თეალები... შეეს მერე ჩემო ლიზიკონა შე ცოცხალი უნდა ვიყო! — საბრალო ფელო იარ გულმოღბნეო და გულმომწვევათ სტრობდა, რომ მეც თეალები ცრემლებით ამეფსო...
— გამეპირა შელო... მიზართა ველომ იქოსიდან მომბაილო ქეიბურის; — გა-მე-ი-არ-ე; შენ კი შეე ტყუად კიი გავარსონ...
— რაიყო დედა...
— ნუ მკითხამ, შელო... ნუ მკითხამ... ჩვენს ძროხა, ჩვენი მაკე ლიზიკონე მატარებელმა გადაგვიჭრა, შეილო!

ვოტ ნეღაროზუმენია!... თურმე ძროხასთან მამბდარა კატასტროფია და მე ეი ლიზიკონე ბარაშნა მგონამ აფსუს მეც რა გულიანათ ესტრობდი... ქალიშვილმა წიგნები კვილდს

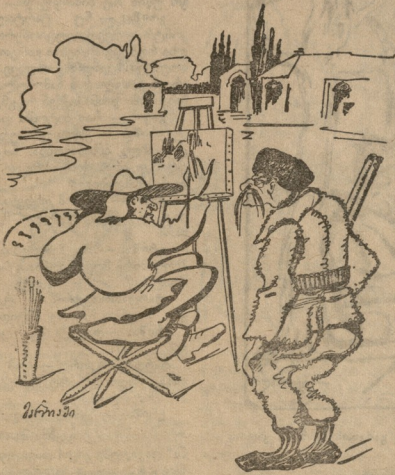
უკვე სადილობამაც მოაწია... მუ-

„ნ ა ტ ვ რ ა“

დიდი ზინანი

ვაჭარების გუფება

ხუთშაბათი დილა გათენდა და დადგა ავი დარია. ვაჭართა მუხრლო ცხოვრება. ამ დღემ სრულყოფდა არია! ქუთაისიდან მოვიდა ნალოვი დიდი ძალია, ზედ თოფურია ხელს აწეოს, როგორც მისი ვალია. იაე დაიბნენ ვაჭარბი. ვითარცა კაცი მთვრალია. ერთი - მთოფეს კითხავდენ: — ნეტავი ვისი ბრალია?

მარიამი

ქუთაისელი მონადირე (მატარაუს):—თქვენ ქუთაისის მონადირეთა კავშირს ხომ არ ხატავთ? მხატვარი:—ღია!

ქუთაისელი მონადირე:—თუ კაცი ხარ ისე დახატე, რომ კარები და ჰქონდეს; ხურათზე მაინც ვნახო გაღებულში ისე ყოველთვის დაკეტულია!

ილიკო

ადგილობრივმა თუ გაგვიკრა, თვისი ბეკს კვანთია. რადან ერთხელაც ვერ ვარჯეთ ლენითა საყვ კვარტია.

სოე

მე თოფურბამ დამოლუბა, რომ წაგეჩხებუე ხონშია. ყველაზე ხეტე მომავრა და გაიწორია ხაშოა!

დიმიტრი

მე რას მერლოდენ. ნეტავი? რა მაქვს სხვა ზედა მეტია? დარდისგან იამე არ მძინავეს თავზედ მესხმება რეტია.

ალექსანდრე

მეც შენს ბედში ვარ, დიმიტრი, ლამბი. გამწვევტონ წელია. თორემ გიორგის რა უშავეს წიგნებით დდის ხელშია.

გიორგი

კაცი ვერაფერს დავალებს, თუ კი მიგიძღვის ამაკი. აქაცისთვის მხადა მაქვს, გახაფულისთვის გამბაკი.

პრისტეფორაე

დავკებუე ლექანს, ვფიცვარ ამ ჩიშს ულვაშება. წყურასო, — მაგრამ ეს რომ ვწნა მაშინა, ხომ გავახარებ მტერსათა.

ილია კოლიას

რად მილოალტე, ძმობილო, ამ დროს რად ვამეყარო! შენც წახბი, მეც წახახბინე და მტერი გაახარეო.

კოლია

განა ვიცოდი ილოჯან, ეს ბედი დავვტყდებოდა. ასისა ნაცვლად ხუთისა მანეთი ვადავებდებოდა?!

მიკიტანვი

შეგეაწერეს ათასობით... ნათქვამია: რაც მოხთოსო, (ჩვენი ბრალი რა იქნება) თუ ჩვენს მუშტარებს ვადაბდესო.

ქიშ.

ხელიკი.

მიყარა, თმა გაიჩნა მორთო ღრიალი.

— გამიშვით: არ მინდა სიცოცხლე; რაჯა დაეხედეთ ბაბაის? შორიანში რო შერთყოს, არ ჩამოვა ცოცხალი — და თავის მოსაკლავად იწყედა.

— ვაჩუმდი, გოგო, ნუ გეშინია, კილო დავგრა დედა ოთხი ძროხა და ხბო... ნუ ტირი დედა! — ამწვიდებდა ფედო ქალიშვილს.

მეც ჩავიციანე სპაკონათ და ბუფეტისკენ გაქსწვი. კარგათ ვისადილე. საჩხერის მატარებელიც მოვიდა... ბილეთი ვიყიდე თუ არა, შუაზე რბილ ვაგონში შემწინებულმა, უკანა ვაგონს მივამწურე...

— ტუტ ნილოზია, ეტო ვაგონ პნა-4 ხუნდაქო! — მომადახა ვაგონში მჯდომმა ლამაზმა გოგონამ — შტრაფით შემწინებულმა სრაზუმ გადმოებტი და გავიქეცი. ლამაზ პონჩიკებმა კი კისკისი მორთეს.

მივალციეთ რა საჩხერესაც. აქ ცოტათი გული დამიმწვიდა... მე მარტო ჩემი თავი მეგონა საშტრაფო, მაგრამ აქ ქე არ მოგვიბრძინა რევიზორმა ასობი ვაგონის პატრონი ლევან ხუნდაქე ხუთი დამოკებით!

ახია თქვენზე. მე არ შემიშვით; ვგვონათ ხელს შეგეშლიდით, მაგრამ უარესი დაგატყდათ თავს! — ფფიქრობდით და თხავც უკან მივდედი გახარებულნი.

რევიზორმა სრაზუმ დაშრაფა და თნაც გოძელი პრაქაოლიც მიაცილა. სლუფეზნი ვაგონით უბილეთო ბარიზნების ტარება ნელხიოთ, — აი ეს კი ზაკონია მედა ჩემმა მხემ. შორიანიდან საჩხერემდე „საკუთარ“ ვაგონში უხაჟორობა ერთი ვაშანშალეხული პროტოკოლი და ოთხ თუნემან ნახეგრამედ დალუგდა ჩვენ დევანს. აჰა... კიდევ არ მოხვალ მქუშას ლევანჯან?!

სოცხალი კალენდარი

მათხმეპარი (წყნეთის ქუჩაზე: —ახლნო, გაიციხეთ ბრმა-კაცი...

ხვალ ანაზა... შეგეწოთ იზიხ მადლი...

ღვედაბარი: მართობა რიღისარის, ჩემო ბეჟანა...

მათხმეპარი: ჯერ ფული მომეცა და მერმე გეტყვი.

ტარტაროზკორის შიში

სცენა: ლამაზთ მორთული კაბინეტი სღვას საწერი მაგიდა. ზედ წიგნები და საანგარიზო ჩოთი, ძეგს კედლებზე ბელადების სურათები ჰკიდია. გვერდზე საქმეების შესანახი შეკფთია. მაგიდასთან საღარო და რბილი სავარძლები. გრიზა რბილ საჯდომში ზის, პაპიროსს წეგს და „ტარტაროს“ კითხულოს.

გრიზა: — ღმერთმა დააწყველოს მაგის სახელი. ვადაშლი „ტარტაროს“ სამტრედიას; ვადაშლი — სამტრედიას.

დარაჯი ივანე: — გლესებია ბატონო, — შემოსვლას თბოლოზბენ.

გრიზა (შეკრათ): — თორმეტ საათამდე არავის არ მივიღებ ხომ ხედავ საქმეებში ვარ დატერთულა... ვისაც უნდა მოიკავოს; ვისაც არა და შაიდა... მარში! (ივანე ვადას) ერთ წაშს არ მასვენებენ. უნდა მიხვდნენ, რომ მე ვამეც ვარ. (თავისთვის) ჩემი ცილია რომ გლესების რიგს ანახს, უფრო და მათსანებს. (ჯიბიდან სურათს იღებს და ჰკაცნის). ვერმიშელის ხელები; მაკა-

რონია ფეხები. სარო ტანი. მარბოლადის ტურები. რა კეკლუცია ეს მამაპალონი? შენ ვენაცვალოს შენი გრიშკო. (საათს ჩახედავს).. სადაცაა შოვა.

ივანე: — ვილაც ახალგაზრდა კაცია ბატონო. თქვენი ნახეც უნდა.

გრიზა (თავისთვის): — ვინ უნდა იყოს (ნათს) შიშოვიდეს. (შემოღის ტარტაროზკორი) გრიზა. — (კარგითან ეგებება): — მიზრძანდით... მომჩინდით. სკამი. როგორ ბრძანდებით?

ტარტაროზკორი: — მაღლობთ... ვარ იაყ... (ჯვლებიან.)

გრიზა: — რამ ვაჯაჯავრა, ჩემო კეთილი! საქმე ხომ არა ვაქვსთ რა? მიმსახურე...

ტარტაროზკორი: — ამ საღამოს ჩემს კლუბში შემოიარე, წრების მუშაობა უნდა ჩამოეყალიბოთ.

გრიზა: — ძალიან კეთილი, ჩემო ძვირფასო. ძალიან კეთილი! ღღე და ღამე ვმუშაობ. შენ ნუ მომიკვლები; გავხდი ვაკი... ჩამოვინდი! (ზარს რეგს) ასეთია შრომა.

ივანე: — ჩას მიზრძანებთ ჩემო ბატონო?

გრიზა: — ბატონობა კაი ხანია ვადავარდა შე მამაკლუბში მამანავლოთქვა.

ივანე: — რა ვიცი, ბატონო ამხანაგო უწინ ასე მომაჩვი და...

გრიზა: — ნუ ტარტალობ, შე კონტრ - ჩვეოლიუციონერო! ეს ხალხი რომ ვაგინერებია ვართ, ვერ შემოუშვებ? დაუახე ახლავე. ცოლვა არიან. სოაოლიდან ჩამოსულან. (გლესები შიშო ვიან) თქვენ რა გნებავსო?

ივანე: — რაი ბატონო და...

ივანე: — ქოლი დიხურე, შე კაცო. ახლა ამხანაგობაა. ნიკოლოზის დრო კი არაა. დაბრძანდით. (გლესები ჩამოსდებიან).

ივანე: — ქე რომ თხოვდა მოვართვით, იმ საქმეზე ვიხანავი. შეგაწუხეთ მარა.

გრიზა: — რა შეწუხებდა! ეგ ჩემი პარდაპირი მოვალეობაა... როდის შემოიტანე?

ტარტაროზკორი: — უკაცრავად გრ... უნდა შიიდე, მშვიდობით...

გრიზა: — დაუკე შე კაცო... რა გეწუხება?

ტარტაროზკორი: — ხომ იცი სხვაგანაც უნდა შიიარო. (გრიზა კარებამო შიიკლესს).

გრიზა: — ხეთის პირიდან ვადავა... ააქებმა მოათრია აქანა?

ივანე: — დავიღებე კაცი დავიღებე! (გლესებს) რას გელაპარაკებოდათ ის კაცი ახლა რამ აქ იყო?

ივანე: — რაი, ბატონო, და ჯერ ვამარჯ ა. გვიხარა... მერე გვიცოხა — რატომ ხართ აქნე ვაჩერებულთ? რამდენი საათია აქნა იცლითო?

გრიზა: — მერე თქვენ რა უთხარიო?

ივანე: — რაი, ამხანაგო და კაი ხანიათქვა. ასეიყო და აპა რა გვეთქვა?

გრიზა: — ვინაა შე დაკარგული შენი ამხანაგი? ვამეკლუთ აქიდან თქვენი ღუხი არ ხანის ჩემმა თვალეშმა. (უბრახუნებს ფეხებს) წამაშეკრევენ აქნა პოეკორიგებით. (გლესები ვადაან). იო შენს ტყუეს ტარტაროზკორი: (გულე ხელს იბრავუნებს) ვი ღელაშენს! ვი ღელაშენს: (გამარჯებული დავის) საიდან ვარბეცხავა ეა ხეთის ფეხის მკამელი? რამ მოათრია აქნა? რაღერ ვიყავი ვამოქმედული ამას წინათ? ვი ღელაშენს! ვამ ღელაშენს! (იღებს ტარტაროზკორს და ხეგს ნ.უწუწუ - ნაკუწუწუ) ვილაცაა შენი არსებობის აზრი დაედავ ვოგრაში, ჩათ არ ვახმა იო ვოგრა!

ივანე: — ვილაც ქალია ბატონო!

გრიზა: — (თმას ისწორებს; ტანსაკმეცა იწმენდს. ნათურითი ისუფთავებს.) სიხოვეთი!

შიხონსკი ბოზბ.

ტყიშულის მალაროების სსსადილოში

სსსადილო
სსსადილო

პირველი მოსადილე: — ვალოდია, ვალოდია... ეი, ვალოდია, მომიტანე, თუ ძმა ხარ ერთი კერძი და პური, თვარა დემეკავდი აქნას!

მეორე: — იულია, იულია... უკაცრაგეთ, მობრძანდით... ბორში და პური მომიტანეთ!

მესამე (მეორეს): — კაცო, რატომ ახლებს იულიას? სახელის დაძახებანზე ბრავოსა და სადილს აღარ გააღიარებს.

მეოთხე: ისმაილა, მოდი და წაიღე ფული. მომიტანე ერთი ლობიო... (მღერიან):

ისმაილამ არ მღირსა მე სადილზე ლობიო, თუმცა დახლზე ის იდგა ერთი დიდი გობიო. სიმშლიდან ხანაში მე გამიჩნდა ობიო

ხმები: — ლობიო... ლობიო, ისმაილა გომბიო...

მეხუთე: — ისმაილა, მღირსე სადილი; გამოსწეე ბარემ... რასი გეშინია კაცო, რომ არ მეკარები? ნუ გეშინია არც ტიფი მჭირს და არც ხოლერა.

მეექვსე: — იულია, შე განაცვალე სადილო...

მეშვიდე: — სახელს ნუ ეძიებ კაცო, თორემ ისეთა პოზონდროსი გინამს. რომ...

იულია: — ვი, თქვენ დაგერიით მხავი ჭირი, რავე გიყენებთ მკვირიან. სანამი არ გაიშმდებიან, ფეხსაც არ მოვიცივლი. (გაბრაზებული დაჯდება და ფეხს ფეხზე იდებს).

მერვე: — (მეცხრეს, რომელიც სადილობს): — კაცო, ხომ ხედავ ალღონი ხანია თავზე გადავიარ და სკამია დაცლას ვუცლი?! რომ ასე გააჭიანურე სადილის კამა, ჭორჭორი ხომ არ გგონია აქანა? ადე ზედა; მეც კაცო ვარ, მშობი!

მეათე (იღებს გიბიდან აგურის ნატეხს და ასუფთავებს დანა - ჩანგალს): — პური და დანა - ჩანგალი ქე მელირსა და სოუსის მოტანამდე, ამას გაეშმინდა, თორემ მომწამლავს ამისი თანგი. (ატყუდება ჩხუბი და აყალ-მავალი. მკვირიან):

ყველა: — წყალი, წყალი... უშველეთ.

ერთი: — „პაქარნი კამანდას“ და ელუძიხით თუ პაქარია.

მეორე: დაეუძიხოთ, თორემ ერთბაშით არ ჩააჭრის — წყალი „კრანტიში“ არსად არ არის.

მესამე: — კაცო, პური კი არა, გული უწუხს კაცს სიმშლით.

ვალოდია (მოაქვს სადილი გულწასულისათვის): — შა, კაცო, სადი-

ლი მოგიტანე; გული მოიბრუნე; ნუ გეშინია...

გულწასული: — სადილი... სადილი... ო, ღმერთო, რა ბუნდირი ვარ... (გონზე მოდის)... სადილი... მისი კაროზე სადილი. (მადიანათ შეუდგება მამას.)

ვიდაც: — მიშველეთ, გული წაშიდა! ყველა: — რა ამბავია? რა მოხდა!

ვიდაც: — მიშველეთ... მიშველეთ სადილი, გული წაშიდა.

ერთი: — სტუფის... იშკილია... უნდა სადილი მოუტანონ და მიირთვას.

მეორე: — მასე რომ იყოს, მაშინ რა გევირია, — ყველას წაუქვიღოდა გული, რომ სადილს თავის დროზე მიუტანდენ.

ბაბიშულის მალაროს სასადილოში

— ეს რა მობინე და კრებაა, რომ ვალცახ ირჩენ ხელს უწვენს!
— დეკლავებ ირჩევენ, რომ ყველას მაგერ მან ისა-დილოს ტყიშულის მალაროების სასადილოში, თორემ აქველა მუშებსაოვანს ადგელი არ არის!

„ტარტაროზი“-ს გპითხელები

უნ და ი ც ნ ო ბ დ ე ნ „სატარტაროზო“ ავტორებს პარლან ღვანკითაღი (ჟიფიანი)

ძველი იგავარაქი)

შარბლა

(უძვენი გზადანებულ თაოზი-ციონერებს)

ანგელოზ გუნდს, ქონდათ ერთხელ, მითქა-მითქა საუბარი, წილი ფყაროთ და ვისაც ხეთეს, ის იქნესო მაცხოვარი; განვადლოთ ღმერთი, რათ გვირდა, ნურგინ ნუ ვსცემთ მას თაყვანსო, სათითაულოთ ჩვენგანი, უფრო ვიქთ ძალ-განგებასო.

ბ.

ძალ-უნებურათ ფერინდენ, ღმერთი ეგონათ თაის თავი, მაგრამ ნახეს და დარწმუნდნენ, უფრო დღე აღებათ შვი; იმთ ფერება ვერ შეიძლებს, რადგანაც ფრთები არ ებთ, ამიტომაც ზოგი ერთნი, გადაიქცნენ ეშმაკებასო.

გ.

მხლა არც ეშმაკებია, არც წმინდა ანგელოზები, რა უნდა ქან არ იჯიან, ისე დაბნევიათ გუზები; იპათ ასე მოქცევით, მე შვიანდება ღამურა, და ზოღისშაც კი არ ვიხით, აქ ვინმე დამეღურება.

ვარდენ ღვანკითელი.

ელვის ამონაქვენი

ა.

მღვამ სოქვა: ქალმაც კი იცის, რისთვის ყფეს. მოსდის გულით, აღმაინი კი არის,

ამასაც მოკლებულიო; ა, მაგალითად, როდესაც, ელვას ვსცემ განათობაო, ბრიყ ხალხს გონია თუ მებთ, ჩემგანვე წარმოსდგებაო.

ბ.

მაგრამ მე მხოლოდ მებრალდის, უმთავრო ღმეს მსველია. და მე მათ გზასა უნათებ, რადგანაც ამ დროს ბნელია; ისინი მადლობის ნაცვლით, მე პირნი მათურთებენო, მაგრამ ნუ ღმერთო შეუნდენ, რადგანაც ვერ მიცნობენო.

ვ. ღვანკითელი.

სატარტო ქალაქის სახელს, გიბოვთ (მსამაღიოსას, სულ არ მინდა, წინიდან ათს, მომცემს ანბანს მისას; დანაჩინი ხუთი ასო, რაც დარჩება ერთით, არ მსურს, რადგანაც შარადასავით, იქნება ზედ მერათ.—

ბ.

მხლა ქალის სამკაული, ტანზედ წასაცემლი, შარადისთვის გიბოვთ მიბოძოთ, იმისი სახელი; შემდეგ შუაზედ ვასქვრით, მე მქონდეს პირველი, და დანაჩინს ვისაც სურდეს, წაატანოს ხელი.—

გ.

ბოსტნეულის მცენარეა, სკმელად სახმარი. იმის სახელის ხსენებაც, არის მოსახარია; მის სახელს, წინ ორ ანბანს, თუ მიბოძებ ნებ. თ, იცოდე რომ მოვიხსენებ, სუსყველთვის ქებით:—

დ.

საკერავი თუ რამე ვაქვს, რა უნდა იმონო? დაღიქრდი ძნელი არ არის ეგებ მოიგონო; ხოთ ანბანისგან შესდგება, იმისი სახელი, მის წინ ორ ანბანსაც უნდა, წივატანო ხელი.—

ე.

ღათვის ნაშობს, რა სახელსაც, უწოდებენ ყველა, მისხინეთ და შარადასაც, მიიყვანე შვლა; შოა ვასკრო პირველი თქვენ, ბოლო კი მე მქონდეს, დაღიქრდი და რაც გამოვა, ეგებ მოვაგონდეს.

ვ.

იქნება შერალ-მოღვეწე, კარგი პედაგოგი, ვინაც ვეყვარს, ვით ებრაელს, თავის სინაგოგი, და ეხლაც თუ ევლარ მიხვით, ეს ვინაც ბოძინდება, მისთანა რამეს გიწოდებ, რაც არ გეკარებთ.

ვარდენ ღვანკითელი (ჟიფიანი).

— თქვენთან კაცია; თქვენი ნახვა სურთ!

— უთხარი, — არა მცალია!

„კაცულ“ საცოცლოო საქვე აო, — და დაუინებთ მოთხივს თქვენს ნახვას.

— ხაქმე ცუდათ არის ან ის ან მის... მაგრამ დაზღვეული მაინც ვიყო!

მომალაპმ: ხალამი თქვენ-და... უკაცრავათ, მაგრამ — მე დაზღვევის აგენტია... ზომ არ ვნებავთ დაგ აზღვევით?!

*) დაცულია ავტორის მართლწერა.

ცნობათა შიშვება

საქართველო
საბჭოთა კავშირი

გორდაუს: მართლაც ცუდათ „გშლიათ ჯღაბნის სალერელი“:

აბდა-უბდა,
გადასკუდა;
აღზო-მაღზო,
მინდა ვნახო...
ტრატაროზმა მცირეოდენი შესწორება შეიტანა:
მართლაც არის აბდა-უბდა,
ისე წერა ლექსი არ უნდა,
და ამიტომ თქვენი ლექსი,—
ჩვენს გოლორში გადასკუდა.
გთხოვთ გოლორში იგი ნახოთ.

მიხა ვაგრიას: ვირჩევთ წაიკითხოთ ჩვენი პასუხი „გორდაუსი“-სადმი და იმით დაკმაყოფილდეთ.

გოჭვატა: დანიშნულია კომისია — მართალია თუ არა, რომ:

ელნაბედის ქუჩას ოთხი ხანგწოდება აქვს გაქრული: „ელნაბედის“, „კლარა ცეტკინის“, „ბრძოლის“ და მეოთხე მთარგმნელის შეცდომა — უღლივა ბორობი, ასე უთარგმა — ტიდაობის ქუჩა.

პლატონს: — ჩვენს სარედაქციო კალათს არ აკლია პატივისცემა თქვენებრ ავტორებისადმი. მიუხედავად ამისა მიიღეთ ჩვენი მადლობა, რომ:

მე იმისთვის მოვიტანე ეს უბრალო, ეს რაღაცა, რომ თქვენ მანდ გქონებიათ ამისათვისა კალათა.

ჩვენ გირჩევით ცრემლები თქვენის წერილისათ-დაცხოვრეთ და არა:

სატირალში ვიყავთ ერთად მე და ჩემი ცოლი მარგო;
სხვებთან ერთად ჩვენც ვიტბირეთ,
რაც რომ ღმერთმა იმ კაცს არგო:

იურის (სავეჯახო): — შეურაცყოფათ არ მიიღოთ, რომ აქ არის მოთავსებული თქვენი:

„ფულის ჭლაპოსანი“

იყო ჩვენს საუჯახოში, სანდრო მსხილადე სვინი. მალალო, უხვი, მუამელი, მშა-ბიჭებ-პროტექციანი. სხვა მომე არავინ არ მქადავდა მართლდენ მართო მო

კოოპერატივის საქონლის დამაქრობი და შიგ მჯღღო-მარე;

მისი სახელი აკაი არის ესე საცოდნარია;
რაც ეს მოვიდა მოლარეთ, არ ვაგვ-თენდა დარია,
ბოლოს გათენდა ავდარით, დარი არ დადგა მზიანი,
და საუჯახოს ებოსა მან მიაყენა ზიანი
სანდრომ მისწერა წერილი თავის მოლარე კაკოსა:
„მო, ყურე მიგდე, მშობილო, რომ ჩემა სიტყვამ გარ-გოსა.

„სალარო ჩემათ გაადე,—შიგ არის ბევრი ფულია.
„რასაც შევსებთ შეგრჩება,—რასაც არა,—დაკარ-გულია.

ნახეს ჩვენი სანდრო, კაკო ჯდენ მტირალი კასის წინა.

და ორივეს უნუგეშოთ კასის წინა მოეწყინა.
ამ დროს უცხათ თავს წაადგა რევიზია ვით ლაშ-ქარი.

და ორივეს აერიათ თავში ტვინი და დაეთარი.
რომ წავიდა რევიზია, ულაპოსნებშიც წაიყვნენ...

ვიციტ სადაც წაიყვანდენ... ის ძველი ამბავი ყოფი-ლა; ჩვენი ახალი გვიანტერესებს. არ დიბეჭდებს.

კა-როს, (ფოთი):—აბა, რა მოსაწყერია, რომ: კლუბთან არსებობს ფურენ, მის გვერდით კი დუქანი სადუქარო მოსიხიაში ქალი არის მსუქანი სხვის თუ გირვანქა ერგება მას ათი გარი ერგებას, ზოგსა კი „სამატიოსა“, კარი უჩინდან ედებოს.

ოკრ.—იანს, (ტყიბული):— სენსაციურ ამბებს გვტყობინებთ, რომ:

მომხდა სასტიკი შეტაკება. მოწინააღმდეგეთა მეთა-ურებმა: სოფ-რომ-აქე და ბო-ბოჭორი-შვილი ვეფხვევით იბრძოდენ. ბევრ მუშებს გაურჩეს თავი (ქვეს ესრო-დენ ერთმანეთს მოწინააღმდეგენი). ბრძოლა უშედეგოთ დამთავრდა, რომ ბოჭორი-შვილის ქალი ხანჯლით არ გამოხუსულიყო. ამ გარემოებამ ბრძოლის შედეგი სოფ-რომ-აძის საზიანოთ გადასწყვიტა დაიღვარა ოთხი ვედ-რო სისხლი, გატყდა: 6 თავი, 12 ცხვირი და ჩაიბტვრა 47 კბილი.

ამდენი მსხვერპლი გაუღიათ და თქვენ მიინც უსაყ-ველდურებთ?

პირიქით, მადლობის ღირსია, თუ შინაის ამბები-დან „ინსპერსოვკა“ მოაწყვეს და წამოადგინეს: „ილ-რიალე ჩინეთო“. (თქვენი წერილიც „ილირიალბს“ უღეს კერო გოლორში, მაგრამ მაინც ვერაფერს გახდებამ).

ალიოშას: — გარდა ერთისა, არ გამოგვაგადა. „სამი-შვილს“:—ერთად არ ვაგო.

რა წარწერა უნდა,— იხილაც ბესაბეზია!

საქართველო
საბჭოთაო

ს ა გ ლ ე ს ო ს ე ს ს ი

ბარბაროზი (გლეხებს): — ამხანაგებო, დაშვიდდით! საგლეხო სესხის ობლიგაციები კიდევ ვაქვს... ნუ ჩხუბობთ... ყველას შეგხვდებათ... ყველას გეყოფათ.